

at forkaste Loven, og derved give ligesom en officiel Erklæring om, at disse Forhaabninger skulle gjøres til Vand — da kan jeg ikke være af denne Mening. Jeg holder for, at denne Forordning er i Conseqvens med et Træk i Danmarks Lovgivning, der baade er ældre end jeg, og maaskee end den ærede Rigsbogsmand, — idet denne Lovgivning har et særdeles kjendeligt Præg af Humanitet, Skaansel og Omhu for den Ringe og Fattige, og af Bestræbelse, for at gjøre ham hans Tilstand saa taalelig som muligt. Nu er det rigtignok min Overbeviisning, at ved Siden af denne Lovgivning ville vi nødes til at faae en anden, som strengt og skarpt gjør gjældende, at, naar en Trængende ikke opfører sig forsvarligt, kommer man til at tage andre Forholdsregler for hans Vedkommende. Men det kan ikke bringes under Forhandlingen ved denne Leilighed. Thi denne Lov her maa ikke lide den Mistro, som kan opstaae ved Tanken om, at Ingen, naar ikke anden Anstalt træffes, i Længden vil kunne udholde de Byrder, som ere paabyrdede Communerne og Landet ved nærværende Forsørgelseslovgivning. Jeg mener, at den maa consequent gennemføres, og er det paa dette Sted, idet der ere gjorte de fornødne Foranstaltninger for at skaffe Jord til Fattighuse og Leie-Huse for dem, der ellers vilde være udsatte for at blive huusvilde. Men denne Foranstaltning vil ikke hindre, at der paa andre Punkter ville fremkomme Foranstaltninger for saadanne Mennesker, som aldeles ikke ville arbejde, saadanne Mennesker, som ved Boldsomhed, Drukkenskab o. s. v., gjør det umuligt for Communen at forføre dem. Og at deslige Mennesker blive forførte og behandlede paa en saadan Maade, at de ikke, — som nu tit er Tilfældet — blive ganske haandgribelige Bøviser paa, at man kun behøver at opføre sig slet for at have en Fordeel fremfor den fattige Hunsmand eller Indsiddet, er ganske i sin Orden.

Deergaard: Afskilligt af det, jeg kunde

have Noget at erindre imod, er allerede af forskellige Medlemmer blevet gjendrevet, saa jeg kan fatte mig kort. Jeg skal med Hensyn til det Amendement, som er stillet af den ærede 1ste Landsstingsmand for 8de Valgkreds (Funder) bemærke, at jeg dog fremdeles efterat have hørt hans Forklaring ikke tør anbefale det til Antagelse. Iøvrigt feilede den ærede Landsstingsmand, naar han har yttret, at jeg skulde have udtalt mig med de Ord: „paa nogenlunde billige Bilkær“, i Udkastets § 1, fordi de skulde indeholde noget Betænkeligt for Eiendomsretten; det er en reen Misforstaaelse; jeg har kun sagt, at disse Ord ikke ere betegnende, men vage og ubestemte, men Andet har jeg ikke sagt. Det forekommer mig, at det af den ærede 1ste Landsstingsmand for 9de Valgkreds (Dah) stillede Amendement har vundet Noget ved den foreslaaede Deling. Jeg skal henstille til Forsamlingen, om den efter den Forklaring, der nu er givet, maatte finde dette bedre end Anordningens 1ste og 2den §; mig forekommer det trængende til en Omredaction. Det af den ærede 2den Landsstingsmand for 6te Valgkreds (Schroll) stillede Amendement om, at skulde der tilstaaes Haver til de Trængende, er blevet forskjelligt optaget af de forskjellige Medlemmer her i Salen. Jeg kan ikke andet end vedblive den Mening, som jeg først tillod mig at yttre, at det gaaer udenfor de nærværende Principer, hvis man vilde indrømme, at Expropriationen kunde tilstedes for Jord til Haver. Vel har jeg hørt sige, at man har indrømmet Expropriationen for andre Gjenstande, som ikke vare nødvendige, navnlig til Gangstier, at Landeveiene skulde høre kun til de nyttige Gjenstande og ikke til de nødvendige, ja endog, at Landeveiene ikke skulde fordres af Almeenvellet, er blevet yttret af den ærede Landsstingsmand, der sidder bag ved mig. Jeg kan aldeles ikke billige disse Ytringer; jeg troer, at Veie, saavel som de med dem nær beslagte Stier, ere nødvendige for Staten.